

Arrest

nr. 89 419 van 9 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“provincie Paktia. U ging tot de 12e graad naar school en daarna volgde u gedurende twee en een half jaar een cursus Engels en computerlessen. U kon dit betalen doordat uw vader – A. Z. (...) (OV. X en CG X) - u geld opstuurde. Uw vader vroeg op 15 oktober 1999 asiel aan in België. Enkele jaren later - in 1387 (2008) - vervoegden uw moeder en broer hem in het kader van een gezinshereniging. U kon niet mee omdat u reeds ouder was dan 18 jaar. Na uw studies ging u aan de slag als handelaar in tweedehands auto's in de stad Gardez, provincie Paktia en in 1390 (2011) trouwde u. Sinds het vertrek van uw familie woonde u in de stad Gardez bij uw kozijnen. Als autohandelaar keerde u af en toe naar uw district Alikhel terug om het geld van klanten op te halen. U verbleef er dan bij vrienden van uw vader. In jauza 1390 (22 mei - 22 juni 2011) - op het einde van de lente - moest u opnieuw in uw oude district zijn. U ging langs bij Haji Daud Khan - een vriend van uw vader - die u vertelde dat u er niet meer

kon overnachten omdat de taliban (van het Haqqani-netwerk) langs gekomen waren om naar u te informeren. Ze zeiden hem dat u een spion was voor de Amerikanen en dat uw vader voor de NAVO in Brussel werkte. Haji Daud Khan moest de taliban verwittigen indien u nog eens zou langskomen. Daarom ging u uw geld niet ophalen en ging u terug naar Gardez. U belde vervolgens naar uw vader en naar uw kozijn - Haji Karim - om hen te vertellen over uw problemen. Zij bezwoeren u dat u dit serieus moest nemen en dat u moest stoppen met uw handel en Afghanistan diende te verlaten. Drie maanden later, in sambula (23 augustus - 23 september) ging u opnieuw naar Alikhel, maar deze keer ging u bij Nekmad Khan (Mohammad Khan) - een andere vriend van uw vader - langs. De taliban waren echter ook bij hem langs geweest en hij vertelde u het district te verlaten en terug te keren naar Gardez. U wist nu dat uw leven echt in gevaar was en u bleef voortaan in Gardez en u stopte met werken. Uw kozijn zocht voor u een smokkelaar en op 6 februari 2012 verliet u Afghanistan. Eind februari 2012 vertelde uw vrouw u dat Haji Daud Khan naar u op zoek was om te onderhandelen met de taliban en zijn onschuld aan te tonen. De taliban hadden hem een dreigbrief bezorgd waarin stond dat de volgende keer dat hij met u contact had, hij u moest uitleveren aan de taliban. Via uw schoonbroer en een vriend van uw vader in Londen werd u die dreigbrief bezorgd. Op 8 februari 2012 kwam u aan in België en op 16 februari 2012 diende u uw asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de dreigbrief van de taliban."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De elementen die u naar voren brengt zijn allemaal indirecte bedreigingen. De taliban zouden u ofwel via Haji Daud Khan ofwel via Nekmad Khan hebben bedreigd. U bent op geen enkel moment persoonlijk aangesproken door het Haqqani-netwerk (CGVS vragen 86, 89, 95). Dat de taliban u niet persoonlijk viseerden, maar dit via een omweg deden, schrijft u toe aan het feit dat zij waarschijnlijk niet wisten waar u zich bevond (CGVS vraag 95). Nochtans beweert u dat het Haqqani-netwerk wist dat uw vader in België was door hun "sterk inlichtingennetwerk en lokale mensen, verbonden met de taliban" en dat u niet in Kabul kan leven omdat "het Haqqani-netwerk hun eigen netwerk hebben en ze iedereen gelijk waar kunnen terugvinden" (CGVS vragen 99, 129). Dat zij wel hiertoe in staat zouden zijn, maar niet om uw verblijfplaats op te sporen, is niet geloofwaardig. Bovendien verkocht u blijkbaar ook auto's in uw district waardoor het voor de taliban niet zo moeilijk kan geweest zijn om u op het spoor te komen (CGVS vragen 86, 93, 108-109). Er kan dus logischerwijs vanuit gegaan worden dat het voor het Haqqani-netwerk wel degelijk mogelijk was om u persoonlijk te contacteren. Dat zij dit niet deden en er telkens zouden voor geopteerd hebben u onrechtstreeks te bedreigen, is bijgevolg niet geloofwaardig. Gesteld dat zij u inderdaad niet konden terugvinden, kan er eveneens ernstig getwijfeld worden aan het feit of het Haqqani-netwerk wel wist dat uw vader in België was en dat u Engels sprak (CGVS vragen 94, 97). Daar u dit naar voren schuift als reden voor de beschuldiging van spionage kan er - in het geval zij niet wisten waar u verbleef - niet langer geloof gehecht worden aan de bewering dat u vervolgd werd door het Haqqani-netwerk. Er kan immers van uitgegaan worden dat wanneer ze u niet wisten wonen, zij ook niet zouden weten waar uw vader zich zou bevinden en welke studies u in Gardez hebt gevolgd. In beide gevallen is het sowieso al opmerkelijk dat het Haqqani-netwerk tot twaalf jaar na het vertrek van uw vader zou wachten vooraleer zij stappen jegens u zouden ondernemen (CGVS vragen 69, 77, 100). Dat zij u en uw familie al die tijd ongemoeid hebben gelaten, relativeert de ernst van uw vrees op fundamentele wijze. Voorts dienen enkele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen vastgesteld te worden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnd wordt. Zo verklaart u aanvankelijk dat u pas na de tweede keer dat u hoorde dat u bedreigd werd uw vader en kozijn contacteerde, terwijl u nadien stelt dat u na de eerste waarschuwing dat het Haqqani-netwerk u zocht, uw vader en kozijn al om raad vroeg (CGVS vragen 86, 101, 110). Hieruit blijkt dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst wat niet aannemelijk is indien u deze zaken echt zou hebben meegemaakt. U slaagt er niet in consequent te blijven wat nefast is voor de geloofwaardigheid van u en uw asielmotieven. Mocht er vanuit gegaan worden dat u zich de eerste keer had vergist en dat u toen ook bedoelde dat u uw vader en kozijn belde na die eerste bedreiging, is het erg merkwaardig dat u ondanks de waarschuwingen van uw vader en kozijn alsnog terugkeerde naar uw oude district (CGVS vragen 101, 104, 110). Uw vader en kozijn hadden immers gezegd dat de bedreiging waar u tegenover stond serieus was, dat u zou gedood worden indien ze u zouden vinden en dat u in Gardez moest

blijven (CGVS vragen 86, 101). Indien u zich werkelijk zo bedreigd zou gevoeld hebben als u laat uitschijnen, was u toen al niet meer teruggekeerd naar de plaats waar u zo'n groot risico liep. Dat u desondanks het lot tartte door naar Alikhel te gaan, laat toe weinig waarde te hechten aan uw zelfverklaarde vrees. Anders had u zichzelf niet in een dergelijk 'levensbedreigende' situatie geplaatst. Dat het met die vrees al bij al nog moet hebben meegevallen, wordt verder weerspiegeld in het feit dat u na uw laatste bezoek aan uw oude district nog minstens vijf maanden in Gardez, Afghanistan verbleef (CGVS vragen 119-121). Dat is niet de reactie van iemand die elk moment vreest voor zijn leven en de veiligheid van zijn gezin. Daarnaast beschikt u over erg weinig details over de verschillende bezoeken van het Haqqani-netwerk aan de vrienden van uw vader (CGVS vragen 86, 106). Er kan verwacht worden dat wanneer iemand verneemt dat hij bedreigd wordt, hij alles over die bedreigingen tot in de details zou willen kennen. U hebt die moeite blijkbaar niet gedaan. Dit getuigt van een enorme desinteresse in uw eigen problemen. Dit doet vermoeden dat u deze problemen niet aan den lijve hebt ondervonden. Dit wordt verder bevestigd doordat u ook geen enkele poging meer ondernam om iets te weten te komen over het lot van die vrienden van uw vader, waar u al contact mee had toen jullie allemaal nog in hetzelfde district woonden (CGVS vragen 93, 114-118). U kende deze mannen dus al langer, ze namen het voor u op tegen het Haqqani-netwerk en waarschuwden u in plaats van u aan het Haqqani-netwerk over te dragen zoals hen was opgedragen. Dat u ondanks dit alles niet de minste moeite deed om iets over hun situatie na uw laatste bezoek te weten te komen, getuigt niet van enige betrokkenheid. Dit is zo frappant dat er verder kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, de aantasting van uw algehele geloofwaardigheid, laten niet toe u het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Hoewel u verklaart afkomstig te zijn van het district Alikhel (Zazi Ayroub), provincie Paktia, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Kabul, stad Kabul te worden beoordeeld en dit om volgende redenen. Voor iemand die tot de 12e graad naar school ging, goed opgeleid is en wiens Engels en computervaardigheden redelijk goed zijn, is het perfect mogelijk om in Kabul ander werk te vinden (CGVS vragen 20, 28-31, 49-50, 94, 98). Bovendien beschikt u als volwassene man over de financiële middelen om u in Kabul te vestigen en er op zijn minst lange tijd te verblijven. U stelt zelf dat u 7000 tot 8000 USD per maand kon verdienen (CGVS vragen 55, 128). Dit is een meer dan aanzienlijk bedrag en het stelt u - binnen de Afghaanse context - in staat om in het levensonderhoud van u en uw gezin te voorzien. Daarnaast blijkt uit hetgeen u vertelt ook dat uw vader en uw kozijn u eerder al financieel steunden (CGVS vragen 34, 63). Daarenboven toont bovenstaande redenering aan dat er aan uw asielmotieven geen geloof dient gehecht te worden en dat uw vrees - als er hier als sprake van is gezien bovenstaande observaties - geneutraliseerd wordt wanneer u zich in een grootstad zoals Kabul zou bevinden. Hieruit blijkt dat u over het vermogen beschikt in uw eigen levensonderhoud te voorzien doordat u er de financiële middelen voor heeft, u gestudeerd hebt, u het Engels beheerst en computerlessen volgde waardoor u toegang hebt tot de arbeidsmarkt. Kabul is voor u dus praktisch, veilig en legaal toegankelijk. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan - Veiligheidssituatie in

Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"- doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot, de door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara is een aanduiding van uw identiteit en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. De dreigbrief is een met de hand geschreven document waarvan de herkomst onmogelijk kan vastgesteld worden. Bovendien heeft zo een document enkel bewijswaarde wanneer dit ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Dat is hier niet het geval. Voorts blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat documenten in Afghanistan gemakkelijk aangekocht of via corruptie kunnen worden verkregen en hun bewijswaarde überhaupt gering is (zie informatie, blauwe map, administratief dossier CGVS). Volledigheidshalve dient aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw vader in juli 2003 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus heeft genomen. Deze beslissing werd op 14 november 2003 gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht schendt zoals opgenomen in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 57/6, tweede alinea van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk heeft te kennen gegeven dat hij na beide bezoeken aan de vrienden van zijn vader in het district Alikhel zijn vader en zijn neef Haji Karim heeft gecontacteerd en dat hij dus geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker stelt dat hij geen 7000-8000 US dollars per maand verdient door het verkopen van tweedehandsauto's maar wel 700-800 US dollars per maand. Dit is verkeerd vertaald of neergeschreven.

Verzoeker stelt dat hij niet de kans heeft gekregen om mee te delen dat Mohammed Khan in een ander dorp in Alikhel woont dan Haji Daud Khan en dat hij dus naar een ander dorp ging.

Verzoeker stelt dat het CGVS uit het feit dat hij nooit rechtstreeks werd bedreigd ten onrechte afleidt dat er twijfel bestaat over het feit dat het Haqqani-netwerk wist dat hij Engels sprak en zijn vader in België verbleef.

Verzoeker stelt dat hij volledig ongewild nog vijf maanden in Afghanistan heeft gewoond nadat hij op de hoogte was van de tweede bedreiging aan het adres van de vriend van zijn vader.

Verzoeker stelt dat de neergelegde brief het rechtstreeks bewijs is van de bedreigingen gericht aan hem. Het feit dat deze brief van Afghanistan naar Londen getransporteerd werd om daarna naar België verzonden te worden, onderschrijft haar bewijswaarde en het gevaar dat hij loopt om in zijn land omgebracht te worden.

Verzoeker is verder van mening dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker stelt dat de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn. Zij hebben zich meermaals naar de vrienden van zijn vader begeven waar verzoeker regelmatig bleef overnachten. Bovendien werd er eveneens een dreigbrief naar het adres van Haji Daud Khan verzonden.

Verzoeker verwijst tot slot naar de Eligibility Guidelines van UNHCR van juli 2009 waarin wordt gesteld dat Afghansen enkel kunnen terugkeren naar hun regio van herkomst waar ze kunnen opgevangen worden door hun familie. Voor hem is er dan ook geen intern vluchtalternatief in Kaboel. Bovendien wonen zijn ouders en broer reeds in België. Zijn familiale banden in Afghanistan zijn dus beperkt.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat het Haqqani-netwerk niet in staat zou zijn om zijn verblijfplaats op te sporen, aangezien verzoeker beweerde dat het Haqqani-netwerk wist dat zijn vader in België was door zijn sterk inlichtingennetwerk en lokale mensen, verbonden met de taliban en dat hij niet in Kaboel kan leven omdat het Haqqani-netwerk zijn eigen netwerk heeft en het iedereen eender waar kan terugvinden. Het is ook niet geloofwaardig dat het Haqqani-netwerk tot twaalf jaar na het vertrek van verzoekers vader zou wachten vooraleer het stappen tegen verzoeker zou ondernemen. Verzoeker geeft geen verklaring voor deze vaststellingen. De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat het merkwaardig is dat verzoeker ondanks de waarschuwingen van zijn vader en van zijn neef alsnog naar het district Alikhel terugkeerde. Het feit dat hij toen naar een ander dorp ging, doet weinig ter zake, aangezien iedereen hem had afgeraden om naar het district terug te keren. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De brief die verzoeker heeft overgelegd kan hier niets aan veranderen. Dit document kan op zich immers de geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen.

Daarnaast is de Raad van mening dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er op dit ogenblik in Afghanistan, en in Kaboel in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die voor de burger die daar louter aanwezig is een reëel risico op ernstige schade inhoudt (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een binnenlands beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal in het administratief dossier blijkt dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel geen situatie bestaat van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kaboel onder de effectieve controle van de regering staat. Verder is Kaboel voor verzoeker op een veilige manier toegankelijk via de internationale luchthaven. Gelet op deze rechtspraak, de richtlijn van UNHCR en de informatie in het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker in Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER